

resultatet af befolkningskommissionens forslag. Da en sådan lov imidlertid endnu ikke er givet, foreslog arbejdsrådet ved sin 2. gennemgang af lovudkastet i 1946, at man, indtil der måtte blive udstedt en videregående beskyttelseslovgivning vedrørende kvindelige arbejderes ret til barselshvile m. v., skulle opretholde de nugældende regler i fabriklovens § 29, stk. 1 og 4, dog således at de skulle få gyldighed for hele lovudkastets område.

Spørgsmålet om at sikre den fødende kvinde bedst mulige vilkår med hensyn til frihed, hvile, økonomisk støtte m. m. vedrører ikke blot arbejderbeskyttelseslovens område, men hele befolkningen, og bør derfor søges løst gennem en almindelig lovgivning. For ikke at foregribe en sådan almindelig lovgivning, findes det rettest, at nærværende lovforslag ikke foreslår nye videregående regler for erhvervsarbejdende kvinders barselshvile, men indskrænker sig til at opretholde de nugældende regler om 4 ugers barselshvile, dog således, at disse regler, der hidtil kun har haft gyldighed for fabriklovens område, fremtidigt skal have gyldighed for hele nærværende lovforslags område. Herefter vil enhver kvinde, der som arbejder (funktionær, medhjælper) er beskæftiget i en arbejdsgivers tjeneste, og hvis arbejde ikke falder ind under undtagelsesreglen i § 1, stk. 2, få 4 ugers barselshvile.

§ 39 udtaler sig, ligesom fabriklovens § 29, kun om selve barselshvilen. Angående spørgsmålet om, hvorvidt der under barselshvilen eller i anledning af fødslen tilkommer pågældende understøttelse, hjælp, løn eller lign., henvises til anden lovgivning, således f. eks. til folkeforsikringslovens § 19 angående hjælp til kvindelige sygekassemedlemmer, der er beskæftiget ved arbejde, for hvilket der i medfør af lovgivningen om arbejderbeskyttelse er givet regler om barselshvile. Endvidere til forsorgslovens § 238 angående ydelse af særhjælp til kvinder, hvem det i medfør af arbejderbeskyttelseslovgivningen er forbudt at arbejde en vis tid efter fødslen, men som ikke har ret til den i folkeforsikringslovens § 19 omhandlede barselshjælp. Endvidere til funktionærlovens § 7, stk. 3, angående arbejdsgiverens pligt til at betale en kvindelig funktionær $\frac{1}{2}$ løn under arbejdsudygtighed på grund af graviditet og fødsel, og til tjenestemandslovens § 16, stk. 1, hvorefter fravær fra tjenesten på grund af fødsel for kvindelige tjenestemænd betragtes som sygedage. De sidstnævnte to bestemmelser må sammenholdes med folkeforsikringslovens § 18, stk. 8, hvorefter personer, der i sygdomstilfælde oppe-

bærer fuld indtægt, ikke har krav på pengehjælp fra sygekassen, medens personer, der i sygdomstilfælde oppebærer delvis indtægt, kun oppebærer så stor pengehjælp, at det samlede beløb ikke overstiger den sædvanlige indtægt.

Afsnit V.

Den nugældende arbejderbeskyttelseslovgivning anerkender nødvendigheden af i forskellige henseender at opstille særlige beskyttelseskrav for børn og unge mennesker.

I fabrikloven har dette fundet udtryk i § 16 gennem bestemmelserne om lavalder for børns og unge menneskers arbejde ved maskiner, i § 23 om adgangen til at forbyde unge menneskers beskæftigelse ved arbejde, som er særlig anstrengende eller skadeligt for sundheden, i § 25 om, at unge mennesker ikke i hvile- og spisepauser må beskæftiges eller opholde sig i noget til fabrikken eller værkstedet hørende rum, hvori der på samme tid arbejdes, samt i § 28 om forpligtelse til at føre register over de i virksomheden arbejdende personer under 18 år. Samme aldersgrænse gælder også for anvendelsen af børn ved ikke-erhvervsmæssigt arbejde, som frembyder sundheds- eller ulykkesfare.

I særlig grad har det nævnte hensyn fundet sit udtryk i loven af 18. april 1925 angående børns og unge menneskers arbejde, der indeholder bestemmelser om lavalder, om forbud mod unge menneskers natarbejde, om arbejdstidens længde og tilrettelægning, om fridagn og om forskellige tilsynsbestemmelser, derunder kravet om register og fødselsattest samt om lægeundersøgelse før antagelsen.

Selv om lovforslaget indfører en mere omfattende beskyttelse mod arbejdets ulykkes- og sundhedsfarer end den nugældende arbejderbeskyttelseslovgivning, vil det alligevel være nødvendigt i forskellige henseender at gennemføre særlige bestemmelser angående børns og unge menneskers arbejde. Der må således i den nye som i den nugældende lov fastsættes en lavalder, dels for børns antagelse til erhvervsmæssigt arbejde, dels for deres beskæftigelse ved arbejde, der i sundhedsmæssig eller ulykkesmæssig henseende rummer fare eller udkræver særlig forsigtighed. Der må gennemføres en sådan ordning med lægeundersøgelse af unge mennesker, at den herigennem tilsigtede beskyttelse af de unge virkelig også opnås, hvilket ikke kan siges at være tilfældet med den nugældende ordning. Endelig må der sikres unge mennesker tilstrækkelig nattehvil, og der må gives regler om deres